

# DRUŽINSKI PRIJATELJ

*poučno-zabavni list s podobami za slovenske družine.*

Izhaja dvakrat mesečno in sicer vsak drugi in četrti petek  
v mesecu.

Naročnina je za vse leto 3 K., za pol leta 1 K 50 st. Po-  
samne številke po tobakarnah stanejo 10 st.

Dopise, naročnino, oglase in reklamacije je pošiljati pod  
naslovom: Uredništvo (oziroma uprava) „Druž. Prijat.“ v  
Rojanu pri Trstu, štef. 3.

Poštno-hranilničnega računa štef. 864.139.

## Na tretji katoliški shod v Ljubljano!

*Tržaški katoliški Slovencei!*

Ne pozabite, da je Vaša dolžnost vde-  
ležiti se, če le možno, III. katoliškega shoda,  
ki bo letos koncem avgusta v Ljubljani. Vrli  
Kranjci nas pričakujejo v velikem številu. Vsaj  
en poseben vlak se nas lahko nabere. Poj-  
dimo ne le duhovniki, ampak tudi dijaki, uci-  
telji, delavci, rokodelci, kmetje. Vsi na kato-  
liški shod, da se pomenimo, kako delati v  
bodoče na katoliški podlagi v blagor sloven-  
ske domovine! Glavno zborovanje bo na ne-  
deljo.

tobak v njo. Pri tem je gledal k nebu, kako  
kura, kadar pije vodo.

Ako ga je v tem važnem trenutku kdo  
ogovoril, je raztegnil široko usta in odurnil:

«Bog daj dober dan!»

V resnici so ga ljudje imeli radi. Bil je tudi  
dobrega srca in če bi trebalo, dal bi sam sebe,  
da bi komu pomagal iz nesreče. Če ni bil pre-  
hudo pijan, je bil priden in vztrajen pri delu.  
Doma je delal grablje, zaslužek pa je navadno  
zapil v nedeljo za prodajalnimi vrati na žga-  
njici. Bil je povsod in nikjer. Našel si ga, ako  
ga nisi iskal. Zastonj si ga pa iskal, če bi ga  
rad dobil. Znal je tudi pomagati v raznih bole-  
znih pri živini. Ljudje so ga držali za nekakega  
čudaka. Zlobneži so trdili, da je bedast. Nū, jaz  
sem večkrat govoril z njim, pa ne vem, da bi  
bil res tako bedast.

Čez glavo je imel široko brazgotino. Pra-  
vili so, da je padel na kamen in se malone ubil.  
Drugi zopet, da ga je nekdo udaril. Ugibali so  
pač, kakor navadno, ako ne vedo nič gotovega.

Kdo so njegovi stariši, ni znal nikdo po-  
vedati. Pred kakimi sedemnajstimi leti je prišel  
od nekod in ostal tu. Več se o njegovi zgo-  
dovini ni vedelo in tudi brigal se ni nihče za to.

Tudi nocoj je zavzel glavni sedež sredi  
koruzinega kupa pri Rojkovih. Krog so sede-  
le ženice in vaška dekleta in nekaj moških.

Rojkov sin Pavle je postavil harmonike za  
svoj hrbet in vezal z očetom in hlapcem koruzo  
skupaj in jo zlagal v kupe.

„Povej no, Tone, kaj so rekli gospod žup-  
nik, ko si jim rekel, da se češ vnovič ženiti?“

«Tone je izvlekel iz žepa mehur in pipo,

## SOSIEDOVA MARJEGICA.

(Ljudska povest. — Spisal Starogorski.)

(Dalje.)

III.

To vam je bila prav posebna podoba, ta  
Petkov Tone. Ej, da bi ga videli na cesti s sta-  
rim dežnikom pod pazduho, velikim in ponoše-  
nim, ko je basal pipo. Otroci so pravili, da nosi  
vranam jest, ker je bila okorna in lesena skoz in  
skoz. Razkoračil se je, hrbet nekoliko vpognil,  
vzel mehur s tobakom v levo roko in ga raz-  
grnil. Nato je svečano vtaknil vanj pipo in s  
palcem in kazalcem svoje široke desnice tlačil

ter začel nalagati. To je bila njegova navada. Nato je djal prav na široko:

«Djali so, da sem norec, sam da nimam nič jesti, pa se hočem ženiti».

«Kaj si pa odgovoril?»

«Lepo sem jih prosil in dobri mož so konečno djali, naj v božjem imenu pridem z nevesto k izpraševanju. To sem vam bil vesel, kakor, če bi mi štrukljev dali, katere tako rad jem. Šel sem kar iskat nevesto.»

«Je nisi še imel izbrane dotlej? vpraša jih več hkratu.

«Čemu? Saj nisem vedel, ali mi gospod dovolijo, ali ne! Tega pa nisem hotel, da bi se ona žalostila, če bi je ne mogel vzeti. — O mislil sem večkrat na neko, pa ona se mi je tudi rada nasmejala, ampak povedati si nisem upal.»

«Na, prižgi si, in povej dalje», mu je pomolil Pavle žveplenko.

«Pf, pf,» je vlekel Tone. Khm, pf, pf... khm. Tfu... Sedaj sem pa šel naravnost k nji, k moji Katici. Saj veste, za me bi ne bila napačna. Stari je že star — to je bilo še takrat, da veste — in bo moral kmalu dati posestvo iz rok, ona pa je edina hči. Zeta bo potreboval, sem mislil. Dva para konj in druge ropotije potrebujejo močnih rok. Pa sem šel snubit.»

«Pa sam», vpraša nekdo.

«Sam, popolnoma sam. Strahopetec nisem bil, pa sem šel.»

«Kaj pa je rekla?»

«O dober večer Marjetica in Anica, Bog daj! Sta tudi prišli, lej ju, lej», je pozdravljaj ko sta vstopili dekleti. „Tudi Tone, Bog daj, mhm...“

Hitro je vmolknil, ko je zagledal Anzeta in imel opraviti s pipo.

«Tone, tako ti pa vsekako ni rekla!»

Pa Tone je vlekel malomarno dalje in lupil koruzo.

«Kaj pa je pravil», vpraša Marjetica?»

«Kako se je v drugič ženil.»

Dasi je Tone že to večkrat pravil, so ga le nadlegovali, naj zopet pove. Tudi Marjetica ga je jela prositi.

«Nu, ker si ravno ti tu, pa povem», je djal in si obrisal usta. «Ko sem ji povedal — ravno je dajala jesti svinjam — je siroto tako iznena-dilo, da je odbežala. Ej, lepo dekcle je bilo ta Katica. Njena sramežljivost se mi je dopadla. Moja stara, Bog ji daj dobro, je bila spočetka tudi takšna, pa pozneje se je odvadila. Nú, sem si mislil tudi ti se boš, za sedaj pa je lepo od od tebe. In šel sem k staremu. Dėdec me je spočetka gledal, potem mi je pa vrgel žlico v glavo. Bil je ravno pri obedu. Kaj sem jaz vedel za njegove muhe. Mislil sem, da me zove jest,

sem pobral žlico ter sem prisedel in ponovil prošnjo. Glej pa hudiča! Stari je jel skakati po koči, da sem mislil, vrag ga vzame. Toliko da me ni ubil. Nisem znal, so bile to ceremonije iz radosti ali koga. Kratko, nisem se maral spuščati v taka dobrikanja in sem mu všel. Za dekcle mi je bilo težko, revica se mi je smilila, ker sem jo spravil v ljubezen. Ampak, raje se več ne oženim, kakor da bi me stari suvali okrog.»

«Tedaj si popolnoma opustil to misel!»

«Kaj pa! Moral sem, ker me je še moja ranjca hodila kregat z onega sveta za to.»

«Kaj kregat te je hodila.»

«Seveda. Vsako noč je treskala z okni, včasih zelo, včasih malo, kakor jo je pač prijela jeza. Jaz sem seve imel skrbno zaprte duri in okna, pa sem ji pod odejo kazal fige in si mislil le razbijaj! Ti si tam, jaz pa tu, ne bojim se te!»

Petkov Tone je še mnogo pravil, ker je pa bilo delo že malone končano, so zavzele Pavle-tove harmonike glavno besedo.

Tone je gledal nekaj časa iz kota plesalce nato pa šel k Anki.

Nú, Anica, zaplešiva še midva!»

Anico je postalo sram, odpovedati se pa ni upala. Kri ji je šinila v lica.

«Z Anico bom sedaj jaz plesal», ga je odri-nil Anza.

«Mhm, pf, pf, tako, le, le,» je zamomljaj Tone. Nato pa ga je prijela jeza. «Nu, le plešita, le. Ta postopač misli, da smo mi stari ljudje za nič na svetu.»

Anza pa Toneta že od nekdaj ni mogel videti, ker ga je bil ta enkrat, pred davnimi leti ko je še hodil v šolo, pošteno zlasal. Prijel ga je za ramo ter ga potisnil skozi vrata.

„Konečno še zatrosi ogenj s svojo pipo“ je djal Anza. Drugi so molčali, le Pavle je še silneje stiskal harmonike.

Tone se je zunaj nasmejal in hripavo pojoč šel dalje. Imel je svojo lastno pesem in to je pel, ko je bil posebno razpoložen.

Štir' dekleta skupaj zbrane,  
ali če jih je še več,  
naredijo take marnje,  
da se res ne šika več:  
„ta je lep, pa ta še bolj,  
pa ta mi je še bolj povolj;  
in k'mi večkrat piti da,  
ne bodem pozabila ga!“

Si vzame ogledalce,  
se suče tam pred njim  
ima kuštrave las'ce  
kakor vaški fakini,  
mašo vedno zamudi,  
pa za to še mar ji ni;  
da je le ta zadnji križ,  
drugo jo pa v uho piš'!

Ko tja v cerkev pride,  
od korom obstoji,  
ko ljubega zagleda,  
za mašo ji mar ni;  
ko sveta maša mine,  
ta prva ven leti,  
na glas se mu smeji;

„Preljubi moj, če sva še kaj,  
pa za en liter vinca daj,  
in bova v oštarijo šla  
tam bova pila ga — haha (\*).“

\* \* \*

«Kaj Tone, ti tako vesel?» je zaklical nekdo iz teme.

«Kdo me pa kliče, kdo? Glas je, kakor glas Martina?!»

«In vse drugo je takšno, kakor Martinovo» je odvrnil nevidni.

«Potem boš že pravi Kam te nese zlomek v tej noči?»

«Grem povasovat.»

«Kam?»

«Še sam ne vem.»

«Glej ga no,» je raztegnil čeljusti Tone.

»Ali veš kaj? Pri Rojkovih lupijo kóruzo; idi tja!»

«Zakaj pa ti ne greš?»

«Sem že bil?»

«Nú in se te ni dopadlo?»

«O zelo. Bedaki, bahači, razgrajači in kaj vem, kdo vse, se je zbralo tam. Tebe še treba, motovilo, da bo Adamov raj popoln.»

„Je kaj punic?“

«Več, kakor kóruze.»

«Potem so že gotovi.»

„Ne, prijatelj“, de Tone. „Mogoče še dobiš svoj del, ali pa prideš k plesu. Poglej nú, če hočeš!“

„Kdo je vse tam?“

«Saj sem že djál.»

„Tako jaz ne morem vedeti, kdo vse spada v to ali ono vrsto.“

„Nu, vaška nebesa, med njimi seve Marjetica in Anka, ter druge babe in vrag vedi kdo vse. Poglej, boš že videl! Le mene pustite pr miru!“

„Kaj pa je bilo?“

„Nú.“

Tone je že odšel naprej in se naglo obrnil.

„Martin?“

„Kaj je?“

„Sem pojdi, nekaj ti povem!“ Pa ni čakal, da bi prišel Martin, ampak je šel sam nazaj.

„Dominus vobiscum, so rekli gospod župnik, hehe in, et cum spiritu tuo, je odvrnil ministrant. Jaz sem bil tudi enkrat strežnik, pa sem strl vrček z vinom, ko bi ga moral dati na oltar. Nisem bil kriv, zakaj ga pa nišo takrat prijeli ko sem nehal držati. Po maši so djali, da naj ne pridem več. — Pa ta Anza bo še molil Confiteor in trkal na prsi mea culpa zato, ker me je sunil skozi vrata. Nu, za Anko hodi, bo imela precej, hm. Ti povej mi no; kaj pa vleče tebe v to-le vas?“

„Nič.“

„Beži pravit to rakom v Ščavnico, pa ne meni. Ženska te vleče, ženska, da boš vedel. Ali katera, ha?“

„Veš Tone, ker že hočeš vedeti na vsak način in ker vem, da ti gotovo veš najbolje svetovati v tej reči, povem. Vidiš, doma bi moral vzeti posestvo. Ni mnogo, a mati je že obnemogla. Pa mi je djala: ti Martin, idi in poišči si ženo, katera bo primerna tebi in ki me ne bo gledala hudo. Jaz seve sem ji obljubil. Ker imam rad svoj mater, res ne vem, kje naj bi zađel pravo struno?“

„Hm! In ti si šel po noči, kakor rjoveč ter iskal, katero bi požrl, kakor piše sveto pismo“

„Malo drugače je, Tone. Pa na stran šalo. Ali veš ti za primerno?“

„Vem.“

„Katero?“

„Katero vidiš najraje?“

„Sam ne vem. Vidim jih več rad. Na bogato ne smem misliti, revne bi pa tudi ne imel rad.“

„Hoho, več jih rad vidiš? Zakaj pa greš ravno v to le vas?“

„Da zvem, kako je tu.“

„Po noči. Saj sem djál, kakor rjoveč lev. Jaz ti povem nekaj. Vzemi Marjetico.“

„Marjetico? Revež sem sam“

„Dovolj ima. Pridne roke in blago srce. Saj si djál, da rabiš ženo, pa ne bogastva. Ali boš šel z denarjem pred oltar?“

„Revež sem sam“, je vzihtil Martin.

Nú, pa vzemi hudiča, da ti bo polnil malhe“, se razjari Tone.

„Ne veš za nobeno drugo?“

„O vem! Anko Žagarjevo,“ se je zakrohotal.

„Za to hodi Anza.“

„Spodrini ga, čemu si pa fant“, je djál Tone. „Toraj ne maraš Marjetice?“

„Revež sem sam.“

\*) Cenjene čitateljice naj mi oprostite radi pesmice. Vzeta je naravnost iz naroda in radi tega ni vrejena strogo po pesniških pravilih. Narod poje po svoje.

„Pa vzemi Anko. Za Marjetico že dobimo ženina. ko ga bo rabila. Še je itak premlada, razumeš. Sedaj pa le idi, da ne zamudiš prilike.“

To rekši je odšel Tone. Martin pa je slišal peti v ilirskem narečju,

„Još nijedan Muropoljanec prodal svoga vinca popila mu ga svakiput cela je družin'ca. Poleg navade stare, društvo se sastalo je — sastalo je bilo volje najprave, samo da veselo je — oj veselo je.“

#### IV.

Pozno v jeseni se je vstavila na ščavniških livadah družba ciganov. Ko so postavili šotore, je bilo videti, kakor hi se ustavila četa vojakov. Poglavar te tolpe je bil visok, košččen cigan, Arniša po imenu. Družba je imela svojo kovačnico in kmetje so pridno nosili k njim, češ, po cigansko zvarjeno železo je veliko boljše od domačega. Drugi cigani so zopet hodili od hiše do hiše z gosli. Z njimi seve ciganke, da so metale kvarte in goljufale, kradle in tako dalje, kakor je naneseila prilika.

Ljudje so to druhal gledali po strani in se jezili. Nekega dne je bilo v vaški gostilni zbranih več možakov pri poliču vina. Pomenkovali so se o ciganih, ki so se čez dve leti zopet pri-tepli na mursko polje.

„Jaz pravim“, reče jeden, „da ne bo nič dobrega, ker se je priklatila ta tolpa k nam. Ti zlomki pridejo na jesen in zimo, da pomagajo jesti, kar sem po leti sam pridelal. Takrat pa ni nobega vruga, da bi ga ypregel.“

„Kajpa! Potem pa še nosijo k njim v delo vse, kar je le pokvarjenega“, meni drugi, očividno kovač. „Tista domišljija, da po cigansko zvarjeno železo bolje drži, kakor domače, je laž. Mar dela cigan drugače, kakor domačin? Še tako ne!“

„Hm, prav praviš“, de Petkov Tone, ki je sedel v kotu pri peči. „Pa izbij ljudem to iz glave, če moreš?!“

„Kaj bomo vedno o teh zlomkih govorili. Saj tako drugega ne slišiš, kakor o ciganih. Daj Tone, povej nam kaj. Ti, gostilničar, prinesi zanj polič vina. Pa sem prisedi!“

„Če želite, že prisedem“, se je nasmejale Tone, „pa povedal, ne vem, kaj naj bi povedal.“

„Veš že, le povej katero. Ti si poskusil vse na svetu. Morebiti si že bil pri ciganih. Povej nam nekaj o teh.“

„Bog varuj, tisto pa ne. Pri ciganih še nisem bil.“

„Kaj te ni nobena nikdar zmotila?“

„Ciganka še nikoli. Še ko sem služil na Nemškem, še takrat me niso tiste Nemke, ne da bi me ciganka.“

„Služil si? kaj si pa delal?“

„Nu žemlje sem nosil. Oče so hoteli, da bi bil pek, ker ima ta vedno dovolj belega kruha.“

„Pa se ti ni dopadlo?“

„Iz početka seve, da se mi je. Tudi gospod me je rad imel, ker sem mu vedno vse prodal. Hm, seve, ker so meni rogeljčki na maslu pečeni tudi dišali, tako sem navadno to zajedel, kar sem zaslužil.“

„Ti si potem rad jedel, kaj?!“

„Gotovo. Raje kakor pil. Sedaj pa pijem raje. Za štirideset vinarjev kruha mi ni bilo nič. če sem bil lačen. Ako sem šel po gozdu, sem djal palico pod pazduho, vzal hleb iz koša in kar začel. Za nekaj minut je bil spravljen varneje, kako če bi bil v košu.“

„Kako dolgo si pa služil?“

„Leto in pol. Že od začetka sem hotel oditi.“

„Zakaj?“

Zato, ker so jedli kislo juho brez ocvirkov. Gledal sem jo, pa djal: „Ne, tega pa ne jem! Kje so ocvirki?“ Gospodinja pa pravi: „Mi jih ne jemo, ampak vržemo preč.“ Oho, sem djal, jih bom pa jaz jedel, ali pa odidem. Kisle juhe brez ocvirkov ne jem. Drugi dan so že bili ocvirki v juhi. Jaz seve sem bil zadovoljen, ampak jesti nisem mogel od samega smeha.“

„Komu si se pa smejal?“

„Onim! Ko bi videli! Srebali so juho, kakor, če pes zveči travo. In sedaj pa sedaj se je prikazala roka pred ustmi in zgnila pod mizo.“

„Tako! Kako to, da Nemci ne jedo ocvirkov?“

„Kako? Ko je Bog ustvaril ljudi, toraj tudi Nemca, mu je dal jesti. Ker pa je bil ravno zadnje njegovo delo, mu ni imel z drugim postreči, kakor z juho. Ker pa je kot pravičen oče hotel tudi dati nekaj mesenega in Nemeč ni imel zob, je sesekal meso v zelo drobne koščke v ocvirke. Nato mu jih je dal. Nemeč ga je gledal in rekel „Grammeln“<sup>(\*)</sup>. Kaj, grobjan praviš ti mojemu delu“, se je razjezil Bog in nesel ocvirke Slovincu. Ta jih je hvaležno vzela. Od tega časa ne more Nemeč jesti ocvirkov v večno kazen.

„Presneto mnogo si poskusil po svetu, Tone, da tako vse veš, de jeden. „Na pij! Gostilničar' še en polič!“

To je bilo Tonetu povšeč. Zarezal se je in nabasal pipo.

Povej dalje, kako se ti je še potem godilo!“

„Hm, nosil sem žemlje in kruh. Pa me je

<sup>\*)</sup> Nemei pravijo Grammeln za „ocvirk“ po ljudskem narečju.

tiščal koš. Mislil in tuhtal sem, kako bi ga spravil stran in dobil lažjega, ali celo voziček. Enkrat se mi je posrečilo. Koš je bil že star in je škripal, kakor star kolovrat. Ko grem enkrat mimo neke hiše, so pravkar seno spravljali. Deklet je bilo veliko in fantov seve tudi. Pa mi pravi jeden: Hej, češ to, ali to! Jaz sem djal: „le v koš ž njo, le v koš“ Ti mi pa v resnici vtaknejo eno v koš. Jaz grem dalje, ona pa je jela vpiti in razbijati po košu, da se je konečno vtrgalo dno. Hahaha, mislite si, kako je bilo to. Spustim jo iz jarma, vržem koš na desno ramo, dno pa pod pazduho in grem domov. Gospod me je spraševal, kaj da sem delal. Povem mu, da je bilo preveč naloženo, pa se je vdrlo dno. Celi dan sem imel neprilike in komaj sem spečal svojo robo.

„Kaj si še vedno ono, kar nisi prodal, sam pojedel?“

„Kaj še več? Pa takrat sem slučajno vse prodal.“

„In si dobil drug koš?“

„Dobil?! Mhm. Gospod je šel, poiskal deško, jo primerno odžagal in mi dal naj nesem k Južkecu, ki plete koše. Jaz sem šel, pa ne k njemu, ampak sem legel v senco. Ko se mi je dovolj dolgo zdelo, sem šel nazaj in djal gospodu: Južkez je rekel, da bi dali koš tja popravljat, kjer ste ga kupili! Gospod je bil jezen in me nagnal k sedlarju. Nū, sešila sva nekako dno zraven, in še mi je naredil boljše naramnice, da ne bo tako tiščalo. Bo že gospod plačal.“

Bilo je na svečnico. Čez noč je zmrznilo in, ko so šli ljudje od poznih maš, se je jelo taliti, da je bilo kar polsko. Šel sem po bregu. Kar se mi spodrsne. Padel sem s košem in zletel v blato. Vse, kar je bilo v njem, sem razsul. Naglo vstanem, pograbim koš in grem urno naprej. Še blatnih zemelj nisem hotel pobrati, ker me je bilo preveč sram, da bi ljudje vedeli, kdo sem.

Ko sem se ozrl, je bilo pri mojih blatnih zemljah ljudi, kakor mravelj, kadar imajo vojsko. Pridem domov, plačam gospodu, ker sem mu bil dolžan edenajst kron. Takrat smo še računili z goldinarji, seve, Koš sem v vrgel v kot, pa jo potegnili domov.

V tem so prišli cigani z gosli in ciganke.

Pivci so pokrili vrčke z rokami, da bi jim ciganka ne naredila s čim ter vrgla kaj takega v kupičo, da človeka popolnoma za se pridobi.

Le Tone je potisnil svojo pipo iz desnega kota na levo stran.

Ciganka je šla do vsakega in ga silila, naj si da prorokovati srečo. Tudi k Tonetu je prišla.

Ta jo je gledal s takim obrazom, kakor nekdanj Mojzes zlato tele, ko se je vračal z gore.

„Kaj pa hočeš, ha?“

„Če očka dovolijo, da jim povem srečo!“

„To sem radoveden, reče Tone in pomoli roko.“

„Če se zlažeš, ne dam ti nič.“

Ciganka je obračala roko.

Veliko srečo bodele doživeli. Kmalu bodele nekaj zvedeli, kar si že dolgo želite.“

„Ti mačka“, se razjadi Tone. „To si jaz lahko sam pravim. To ni prerokovanje. Ti mačka!“

Pivci so se smejali ciganki, ki je je zno odšla iz sobe.

(Pride še).



## Slovinci in Slovenke!

### Spomnite se družbe sv. Cirila in Metoda.



V ENGLI.

(Speval Stevo E.)

#### C) Cvet med cvetjem.

Tjedoli na travnik dišeči  
mlad deček veselo hiti;  
cvetejo mu lici rudeči,  
kot cvet se med cvetom mi zdi.

V naročje nabira cvetice,  
s klobukom metulje lovi;  
radostno žari se mu lice,  
radostno žarijo oči.

Ko gledam te dečka na trati,  
za hip mi oko zažari;  
pomislim na srečni čas zlati,  
ko bil sem kot danes si ti.

A zame pomlad je minila  
več rožce zame ne cveto,  
mi zvezda veselja ugasnila,  
ki nekdanj sijala svetlo.

*Le tukaj v tej senci na travi  
ko gledam med cvetom tam cvet;  
le tukaj srce mi še pravi,  
da prišla pomlad bude spet.*

*Da prišla še doba bo srečna,  
ko zopet kot nekdanj bom mlad,  
veselje, mladost ta bo večna  
ko pride nam ve na pomlad.*

*Zdaj dečko nabiraj cvetice  
zdaj ukaj, zdaj vriskaj na glas;  
odcvelo bo kmalu ti lice  
mladostni izginil bo čas...*

*Na travniku deček se smeje  
s klobukom metulje lovi —  
in v majniku s lince spet greje,  
— obrišem si solzo z oči. —*



## Atersko jezero na Solnograškem.

### Marijino svetišče na Barbani pri Ogleju.

(P. H.)

Meseca julija 1904. l. so se vršle na Barbani izredne slovesnosti, katerih se je udeležilo tudi mnogo naših romarjev, posebno iz koperske okolice. Ker je takrat ta Marijina božja pot napravila na vse jako prijazen vtis, in obudila gorečo željo to svetišče zopet in zopet obiskati, zato želeč da bi se letos zopet uredila ta romanja, sodim, da bo koristno opisati tu na kratko to slavno, starodavno svetišče.

Otok Barbana leži v gradežkih lagunah. Na vshodu se vidi krasna tržaška okolica, na jugu pa Istra. Ta samotni kraj, katerega si je izvolila Brezmadežna že v starodavnih časih, kot sebi posebno posvečenega, je že od šestega veka naprej predmet hrepenenja brezštevilnih romarjev ne samo iz cele Furlanije, temveč tudi iz Vipave, Krasa in tržaške okolice.

Oglejski patrijarh Elija (571—586) je dal na tem otoku sezidati to svetišče Marijino, tik katerega so kmalu nato benediktinci, najbrž iz slavne Svetoivanske opatije pri Devinu, sezidali samostan. Čigar prvi predstojnik se je imenoval Barban. Po njem je potem prišlo to ime na celi otok.

V 17. stoletju so prišli na mesto benediktincev, minoriti ali konventualci, kateri so ostali tu kot varuhi svetišča do leta 1768. Od te dobe do leta 1901 je bival tam vedno en svetni duhovnik, dokler niso prišli na Barbano po prizadevanju nepozabnega kardinala Missie, frančiškani dalmatinske provincije, ter jo pridružili koperskemu samostanu sv. Ane.

Vsako leto prihaja na Barbano do 30 tisoč romarjev, posebno iz Primorskega in benečanskega. Na Vnebovzetje in Rojstvo Marijino pride pa po 2 do 3 tisoč Slovencev, tako, da je na ta dva praznika pri slovesni sv. maši slovenska pridiga. Razen teh dveh prilik, pridejo skupno na Barbano

in to meseca julija, Svetokrižani. Zakaj ne bi sledile njihovemu zgledu razne župnije tržaške in koprške okolice? Kolike važnosti bi to bilo ne samo iz verskega, temuč tudi iz narodnega oziraj! Naj blagovolijo o tem razmišljati posebno gospodje dušni pastirji! Naj pomislijo posebno, koliko jih želi iti na Trsat, na sv. Goro itd. ali ne morejo spolniti te želje, ker jim daljava, in pa stroški kaj takega ne dovolijo. Na Barbano pa gredo lahko, ker skupno romanje s parobrodom stane prav malo, in v enem dnevu opravijo božjo pot, zjutraj odpotujejo, zvečer so zopet doma.

Še nekaj! Barbana je blizu Ogleja, od kodar nam je zasvetila luč sv. vere! Ako bi ta spis res vnel drage rojake k organizaciji romanja na Barbano, kaj bi ne bilo krasno, da bi vsaj kak oddelek romarjev, s to potjo obiskal tudi naša blagovestnika (apostola) sv. Mohorja in Fortunata?

Naposled naznanjam tu proste dneve, namreč take, v katerih bi imeli naši romarji na Barbani lahko slovensko petje in slov. pridigo. Meseca junija od 5. do 17—30. Julija: od 3—8; od 11—15; od 15—22; od 22—28. Avgusta: od 8—11; od 11—19. od 22—25; od 29—31. Septembra: 1, 4, 6, 9, 12, 16, 23.



## OČITANJE.

(Speval Starogorski.)

*Ob sinjega morja obali  
pohajal sem tužno ihtoč:  
«oj dom moj, ti tujcu prodani,  
kako si zatiran, trpeč!»*

*To morje je bilo že naše,  
naš lepi bil ves je ta kraj;  
povejte planine vé jasne,  
kdo tujcu izdal je ta raj?»*

*„Sinovi so raje dvorili  
dekletom iz tujih rodov,  
nikoli se niso zmenili,  
da narod izgine njihov!“*

*Očitanje to mi je bilo  
kot strela iz neba višin... —  
da tujki i jaz sem se klanjal,  
za greh ta še zdaj se — solzim.*



## 315 deklet.

Kaj ne, lepo število! 315 deklet je bilo glasom poročila o letnem delovanju „Zveze za varstvo deklet“ sprejetih na tržaški postaji in spremljanih v dobre zavode ali poštene službe. Glej, kaj premore krščanska ljubezen do bližnjega lepo na tihem samo v enem letu. Te varhinje deklet (z belo rumenim trakom) so res velika dobrota božja v našem razuzdanem Trstu. Slovenke v Trstu, stopite v društvo teh junaških gospa in gospic, saj prav slovenskih deklet prihaja največ brez varstva v Trst! Slovenska dekleta, ki se pripeljete sama v Trst, zaupajte edino le tem varhinjam!

## NAŠA DRUŠTVA.

*Slovenska ženska Marijina družba v Trstu* je imela zdaj v maju duhovne vaje. Vodil jih je prav goreče č. g. Aleksander Martelanc. Povzdigoval je lepoto resnične krščanske čednosti kazaje na najvzvišenejši izgled na bl. D. Marijo, in pokazal vso grozoto greha v bistvu in posledicah; spodbujal na zaupanje do našega Zeličarja, pokazal je na Srce Jezusovo, ki nas ljubi, dasi bi nas že vse drugo zapustilo.

Vdeleževale so se jih udinje prav obilno, katerim so čas in razmere dopuščale. Upajmo, da s pomočjo božjo in na priprošnjo Marije Milostljive obrode duhovne vaje obilno duševnega sadu pri vseh dobromislečih. Skupno obhajlo je bilo zadnjo nedeljo v maju in za sklep isti dan popoldne ura čiščenja presv. R. T.

S tem se udinje „Marijine družbe“ prav presrečno zahvaljujejo dobremu in gorečemu gospodu za njegov velik trud in veliko požrtvovalnost tem več, ker je znano, da je imel ravno v tem času v svoji redni službi vse polno dela. Zahvaljujemo se udinje „Marijine družbe“ tudi vsem slovenskim duhovnom, ki so v spovednici vsakokrat pripravljeni voditi nas v naročje našega nebeškega očeta in v objem naše ljubljene Matere Marije Milostljive.

\* \* \*

Slovenska ženska „Marijina družba“ bo imela svoj redni mesečni shod dne 24. junija.

\* \* \*

Marijina družba“ namerava iti letos na božjo pot k sv. Stopnicam pri Mèrni, počastiti in

priporočit se Žalostni Materi božji in pridobit si velikih odpustkov na sv. Stopnicah.

\* \* \*

Udinje slovenske Marijine družbe\* se tudi tem potom vabijo, naj k procesiji presv. R. Telesa pridejo vse, katerim je mogoče; s pravo pobožnostjo in v lepem redu naj dajo čast in slavo Jezusu, našemu Zvečarju,

\* \* \*

«Slovenska dekliška Marijina družba» v Rojani se je pomnožila dne 27. maja za 15 članov. Sedaj šteje družba 84 udinj.

Dne 4. t. m. popoldne se je vršil v „Marijinem domu“ redni občni zbor. Iz poročila tajnice posnamemo, da je imela družba v zadnjem letu 970.22 K dohodkov in 973.20 K stroškov, primanjkljaja torej 2.98 K.

V družbin odbor so bile izvoljene: Pišanc Terezija, Piščanc Alojzija, Rudež Terezija, Štubelj Marija, Majcen Marija, Ferluža Ana in Šuligoj M.

Prihodnji mesečni shod bo v nedeljo dne 10. t. m. ob 4 uri in pol.

## K o l e d a r č e k .

### Junij.

11. I. pobinkoštna nedelja. Sveta Trojica. (Evan-gelj: Pojdite po vsem svetu in krščujte vse ljudi.) Marjeta, kr.; Mavrin muč. — 11. ponedeljek. Barnaba, sp.; Marcijan, muč. — 12. torek. Janez Fakondo, sp.; Flora, dev. — 13. sreda. Anton Padovanski, sp. — *Danes je zadnji krajec ob 8 uri 32' zvečer. Vremenoznanci obljubujejo lepo vreme* — 14. četrtek. Sv. Rešnje Telo. Bazilij, šk.; Elizej, prerok; — 15. petek. Vid, Modest in Krescencija, muč. — 16. so-sobota. Franc Regij, sp.; Beno, škof; Jošt, op.; Jolanda, princ. ogrska. — 17. II pobinkoštna nedelja. (Evan-gelij, Prilika o veliki večerji.) Adolf, škof; Lavra; Cirijala in Muska. — 18. ponedeljek. Feliks in Fortunat, mnč.; Marka in Marcela. — 19. torek. Nazarij, Jnljana Falk., dev.; Gervazij in Protazij. — 20. sreda. Silverij, p.p.; Florentina dev. — 21. četrtek. Alojzij, sp.; Alban, muč. — 22. petek. Srce Jezusovo. Ahacij, muč. — *Danes je mlaj ob 12 uri 3' zjutraj. Če ključ ne leže bomo imeli dežerno vreme.* — 23. sobota. Eberhard, škof; Cenon šk.; Adevdata, m.

## Kaj pravi politika?

**Avstrija-Ogrsko.** Državni zbor. Hitro se podijo v naši državi senzacionalni dogodki eden za drugim. Vse to je znamenje bolezni. Toda, ali gre na boljše ali na slabše? To bo pokazala prihodnjost. — Ker se stranke niso mogle združiti glede volilne reforme, je princ Hohenlohe predložil zbornici lastne predloge, kakor je bil obljubil. Po tej novi predlogi bi se število poslancev pomnožilo, a to Nemcem, Če-

hom, Poljakom, Italijanom. Koroškim in štajerskim Slovencem po tej predlogi ni bila odpravljena krivica. Toda tu stopi naenkrat novo prasanje na površje in sicer pogodba z Ogrsko. Ogri so namreč dobili od cesarja nove koncesije v obliki posebnega ogrskega carinskega tarifa. Ogrska samostojna carinska tarifa bi bila v rokah ogrske vlade novo orožje v gospodarskem in političnem boju z Avstrijo. Tega Hohenlohe pred zbornico ni mogel zagovarjati, zlasti ker je dal besedo, da hoče varovati avstrijske koristi nasproti ogrski polovici. Zato je podal on in z njim vse ministrstvo ostavko. Ker je predsednik državnega zbora vsled odstopa ministerstva odrekel že napovedano sejo, je nastalo med poslanci veliko razburjenje, ki so v posebni seji zahtevali takojšnjo sklicanje seje, kar se je zgodilo. V tej seji je utemeljeval posl. Kathrein nujni predlog zbornične večine, rekoč, da avstrijski narodi ne morejo mirno gledati, kako se hoče Ogrska odcepiti od Avstrije. Vsi poslanci so govorili jako ostro. Cesar je poveril sestavo novega ministerstva baronu Becku. Temu se je posrečilo parlamentizirati deloma ministrstvo. Stopili so namreč v novo ministrstvo zastopniki Čehov, Nemcev in Poljakov. Sicer pada novi ministerski predsednik še le danes v četrtek svoj program, vendar je gotovo, da je njegova naloga uvedenje splošne volivne pravice in vredenje razmer z Ogrsko. — Princ Hohenlohe je zopet imenovan za namestnika na Primorskem. — Na Štajerskem je bil izvoljen za zastopnika 5. kurije dr. Korošec s 19000 glasovi. Dr. Korošec je mož odločno katoliškega in slovenskega prepričanja ter izvanredno zmožen ter delaven mož.

Šef avstrijskega štaba baron Beck je praznoval neki jubilej. Ob tej priliki ga je posetil šef nemškega štaba grof Moltke, najbrže pa menda tudi šef ruskega gen. štaba. Tem obiskom pripisujejo veliko važnost. — Te dni je gost našega cesarja nemški cesar Viljem, katerega so sprejeli na Dunaju z velikimi častmi. Tudi temu obisku pripisujejo velik političski pomen. — Ogrska državna zbornica razpravlja sedaj o indemniteti. Prav gorko govorijo Madžarom zastopniki narodnosti Slovaki, Rumuni in Srbi. — Ban Pejačević ostane, ker je vsprejel pogoje, sestavljene od koalicije. „Narodna stranka“ se je pa razpustila, nje glasilo je nehalo izhajati.

Drugi kraji. Ker je odgovor ruskega ministerskega predsednika Goremikina na adresu dume razburil ker noče ugoditi vsem zahtevam, izraženim v adresi, zlasti glede amnestije in razdeljenja posestev med kmete, je duma izrekla ministertvu nezaupnico in zahteva, da odstopi. Zadnje vesti govore, da odstopi ministertvo



Goremikin in da se hoče car nasloniti na dumo. To bi bila tudi najprimernejša rešitev krize. — Mladi španski kralj se je poročil te dni. Ko se je peljal od poroke s svojo mlado nevesto, je nekdo vrigel pred njegov voz bombo. Ubitih je bilo do 30 ljudi, mnogo ranjenih. Kralj in kra-

ljica pa sta ostala nepoškodovana. Množica je bila silno razburjena ter je prirejala kraljevi dvojici navdušene ovacije. Tudi v Ankoni so dobili bombe, ki so bile namenjene za italijanskega kralja.



Grozen rop.

## \* \* \* NOVICE \* \* \*

Instalacija župnika. Dne 31. maja je bil inštaliran kot župnik za Podgorje velč. gospod Josip Habat.

Sv. Birma bo v Trstu še te le dneve: 10. junija pri sv. Jakobu po sv. maši ob 9 in pol, 12. junija pri „jezuitih“ po sv. maši ob 10 in pol, 17. junija zopet pri sv. Jakobu po sv. maši ob 9. uri

Zahvaljujejo se Rojančani prevzvišenemu g. škofu za obiskovanje in sv. birmo dne 27. maja,

posebno pa za lep slovenski govor, ki je šel vsem dobrim do srca.

Nemški cesar je obiskal našega cesarja na Dunaju. Sprejem je bil nad vse slovesen. Policija je poskrbela obširne varnostne odredbe.

Krvava poroka španskega kralja. V četrtek, 31. maja, se je v Madridu izvršila poroka španskega kralja. Kralj Alfonz XIII. je vsprejel svojo nevesto Ano Batemberško pri vhodu cerkve sv. Hijeronima ter jo odvedel v cerkev. Ženin in

nevesta sta se podala na prestolje pod krasnim baldakinom. Po slovesni službi božji je kardinal poročil kraljevi par. Potem je bil podpisan poročni čin. Ko je kraljeva dvojica zapuščala cerkev, jo je ljudstvo pozdravljalo navdušeno.

Ko je pa prišla kočija, v kateri je sedela kraljeva dvojica, vračajoč se od poroke, do hiše št. 88, se je tam nekoliko ustavila. Kraljevi kočiji je sledilo še kakih 100 drugih kočij, v katerih so se vozili razni dostojanstveniki in zastopniki tujih držav ki so bili navzoči pri poroki. Hkratu prileti z nekega nads'ropja omenjene hiše v cvetje zavita bomba, ki je padla na desno stran kočije med prva kolesa in med zadnji par konj. Konja in jeden kočijažev so bili takoj mrtvi, dočim je bil neki dvorni dostojanstvenik, ki je jahal na strani kočije, smrtnonevarno ranjen. Dva vojaka od onih, ki so delali špalir, sta ostala tudi na mestu mrtva. Istotako je bil smrtno nevarno ranjen neki poročnik, ki je stal ob strani in je prav takrat salutiral. Nekemu redarju je bila glava popolnoma odtrgana. Bili sta ubiti tudi dve ženi. Število ranjenih je baje jako veliko. Prvi je priskočil k kočiji vojvoda Cornahuelos. Ko se je prepričal, da sta ostala kralj in kraljica nepoškodovana, ju je objel. Na to sta kralj in kraljica sedla v drugo kočijo ter se odpeljala v dvorec. Kralj in kraljica, prišedša v dvorec, sta bila vsa objkana. Kraljica je padla celó v omedlevico. Njena obleka je bila poškopljena s krvjo. — Prišli so v dvorec kmalu za tem tudi ostali svatje ki so kraljevi dvojici čestitali, da je izšla nepoškodovana iz smrtne nevarnosti.

Policija je prijela več sumljivih, vendar ni mogla dognati pravega napadalca. Tega pa je zasačil zunaj mesta priprost poljski čuvaj. Ko ga je pa hotel vkleniti in odpeljati je vstrelil napadalec kralja Alfonza, najprej čuvaja, potem še samega sebe s samokresom. Napadalcu je bilo ime Matej Morales. Uboga vdova vestnega čuvaja bo dobila nagrado 25.000 peset (okolo 21.000 kron) Ima tudi več nepreskrbljenih otročičev.

Pogreba napadalčevega se je vdeležilo mnogo radovednih ljudi. Kralj si je dal napraviti fotografije o sliko onega, ki ga je hotel vsmrtiti.

Zalega teh človeških zveri je na Španskem jako krepko razvita. Le naj dajejo države potuho slabi vzgoji brez Boga in prestoli vladarjev se bodo zmajali.

Zarota proti italijanskemu kralju. V soboto so vklenili v Ankoni 23 letnega brivca Gabbianellija. V njegovi brivnici so izvršili priskavo. Vspreh preiskave je bil, da so našli več bomb. Zvedelo se je, da so bile bombe namenjene kralju Viktorju Emanuelu, ki pride v Ankono dne 24. t. m.

**Blagoslovljenje veteranske zastave v Trstu.** — V nedeljo 27. maja, je bila patriotična slavnost. Tržaško veteransko društvo je blagoslovilo svojo zastavo in na to slavnost so prihitela posestrimska društva ali vsaj njih deputacije iz različnih deželâ. Bilo je preko 600 veteranov. Iz Kranjskijih je prišlo 165 pod vodstvom kornega poveljnika gosp. Mihaliča. Zastopana so pa bila društva iz Ljubljane, Št. Vida, Ježice, Domžal in Kranja. V ta namen se je odpeljal iz Ljubljane posebni vlak v soboto ponoči s preko 600 izletniki. Iz Pulja sta se pripeljali z vojno ladijo „Zara“ puljsko in zadersko veteranko društvo ob polu 8. uri z lastno godbo in dvema zastavama, Prihod teh ladij je bil veličasten. Raz krova se je dal obuhodu v luko običajni salut 21 strelcev in godba je zaigrala himno.

Ob 10. uri je bilo blagoslovljenje zastave v pehotni vojašnici pešp. 97. Kumica zastavi je bila nadvojvodinja Marija Jožefa, soproga nadvojvode Otona. Slavila so se udeležili vsi vrhovni vojaški in politični dostojanstveniki, kakor ekscelencija FZM. baron Teufenbach, prevzvišeni tržaški škof monsg. dr Nagl, dvorni svetnik grof Schafgotsch itd.

Po končanem blagoslovljenju zastave se je premikal sprevod po tržaških ulicah s 17 izmed katerih je bilo 12 veteranskih, zastavami in tremi godbami. Na čelu spreveda je šlo ženstvo.

**Nagle smrti** je umrl minoli petek v Rojanu delavec Anton Gerdovič. Zapustil je vdovo in 4 male otroke.

**Novi kolodvor pri sv. Andreju v Trstu** je bil otvorjen v četrtek dne 7. t. m. in sicer za potnike in za prtljago. Prvi vlak dne 7. t. m. (ob 5 uri 10 minut zjuraj) je odšel v Poreč z novega kolodvora.

**Hud vihar je divjal binkoštno soboto v Trstu** Rešilni parniki so imeli mnogo posla, da so obvarovali več bark, da se niso potopile: veter je vzdignil sedež nekega tovornega voza: dila je padla na 63letnega težaka Petra Doratija in ga tako težko ranila na glavi, da ni upati na ozdravljenje.

**Predsednik „Družbe sv. Mohorja“** je izvoljen mil. g. Janez Vidovic, kn. šk. kancelar, in potrjen tudi od prevz. kneza in škofa dr. Jožefa Kahna.

**Hudourje** so imeli minulo nedeljo na Goriskem. Toča je neredila ogromno škode. Dve osebi je ubila strela.

**Dijaki na Slovenskem** Na vsem Slovenskem spada približno na 400 prebivalcev po en srednješolski dijak. Na Češ. em imajo že med 200 prebivalci enega dijaka

80 škofov francoske države zboruje sedaj v palači nadškofa in kardinala v Parizu. Že od leta 1788. se niso sešli francoski škofje, vsaj ne v velikem številu. Sedaj se posvetujejo, kako naj bi vredili katoličani svoje nastopanje proti brezverski vladi in njenim najnovejšim krivičnim postavam. Posvetovanja se vrše tajno.

Družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani je razposlala te dni vsem svojim podružnicam to le okrožnico :

Premnogokrat opazuje podpisano vodstvo „družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani“, da porabljajo posamezne podružnice svoje oljno denar, ki naj se po pravilih celokupno steka le v naši glavni blagajni.

Nekatere izmed njih podpirajo razna obrambna društva, ki so v njih okraju ali deželi, druge kupujejo ob danih prilikah drage vence, tretje nam zopet pošiljajo ne prevažna obvestila v priporočenem ali celo ekspresnem pismu ali porabljajo drage denarne nakaznice mesto poštno hranilničnih čekov, ki so v nebrojnim številu raztreseni po slovenskem svetu

So pa tudi, ki potrošajo skoraj vso nabrano udnino v to, da sijajneje prirede svoj občni zbor. Nabavljajo si namreč dragih tiskanih vabil ter si naročajo godcev piskačev. Vsled tega plačujejo godbeno licenco ter nam slednjič pošiljajo ostanek v malenkostnem znesku — morebiti 5, 7, ali 10 kron v našo družbino blagajno.

Opetovano je podobnosti ožigosalo družbino vodstvo v svojih oklicih; a do danes zelo zaman.

Zato pozivljemo vsled ponovljenega sklepa 172. vodstvene seje izza 16. majnika 1906 še enkrat s pričujočim posebnim pismom vse svoje podružnice in njih č. funkcionarje, naj štedijo z nabranim denarjem. Vse kar nabere kaka podružnica, je last osrednjega družbinega vodstva in nima pravice s tem denarjem razpolagati po svoje. In če družbino vodstvo povodom prošnje dovoli od slučaja do slučaja, le takrat — sicer nikoli nikjer.

Čast pa bodi vsem onim podružnicam, ki popolnoma umevajo naš težki položaj in jim je vedno to pred očmi, da ima naša družba le rednih troškov do 3.600 kron na mesec.

Prav kratko dobo bi se mogla naša družba držati, ako bi vse podružnice delale po tem tu Vam zaznamovanem načinu. Saj naj nam po družbinih pravilih prihajajo glavni in najzanesljivejši dohodki uprav od naših podružnic.

Slavni podružnični odbori! Revnega in bednega, a toliko upapolnega naroda previdni činitelji bodimo vsi — vi in mi.

Pod vagonom iz Rima do Pariza. Teh dni sta dva Italijana nastopila silno drzno vožnjo. Neki mladi kočijaž, Braneatini, in neki brivec, Gennari, sta hotela potovati v Pariz, toda nista imela denarja. Zato sta splela od močne žice nekak viseč koš, vzela seboj dovolj hrane in neke noči pritrdila koš pod veliki vagon brzovlaka, ki potuje iz Rima v Pariz, ter sta legla vanj. In v resnici je vagon še iste noči odpotoval. Potnika sta na vožnji veliko trpela od prahu, a ker je bil njihov vagon kmalu za lokomotivo tudi mnogo od premoga in pepela. Vendar sta vzdržala do konca, ne da bi ju bil kdo opazil in tako prepotovala 1463 kilometrov. Ko sta prišla na kolodvor v Pariz, ju je takoj prišla policija, ker sta bila črna kakor dimnikarja. Seboj sta imela 10 lir in 30 centezimov denarja.

Zrakoplov oznanja poldne na vojaškem geografskem inštitutu na Dunaju. Kadar je ura polde, se dvigne namreč nad streho omenjenega inštituta rdeč zrakoplov 6 metro visokov kvišku ostane tako 5 minut in se potem zopet skrije.

Strašna je bila toča, ki se je vsula dne 19. maja na južni in vztočni kraj Kastavščine ter je uničila ves pridelek v davčnih občinah Zamet, Hosti, Srdoči, Blažiči, Marčelji in Saršoni. Trta je to leto lepo kazala in obetala obilnega sadu. Sedaj pa stoji polje prazno opuščeno, ni lističa, ni bilke, ni mladike. Sad je uničen ne samo za to, ampak tudi za drugo leto. Ali ni samo vino uničeno, ampak se ne morejo nadejati tudi živeža ako ga ne zasade na novo. Nesreča je velika in prišla je v nekoliko minutah. Toča je padala jako na gosto in ceste, in njive, lehe, vse je bilo pokrito z njo, kakor da je sneg zapal Ubogo ljudstvo!

Velikega morskega psa je vjel v torek v kvarnerskem zalivu finančni parnik „Quarnero“. Morski pes (samica) je dolg 6 metrov. Vjeli so ga po dolgotrajnem lovu ter odpeljali v Pulo.

Za gospodinje. Po obojestranskem sporazumu se razreši zveza med družbo sv. Cirila in Metoda v Ljubljani in med tovarnarjem g. Jebačinom s 30. junijem t. l. in s 1. julijem prevzame založništvo družbine kave tvrdka Ivan Perdan v Ljubljani ki je naši družbi z vžigicami bila do danes v tako ogromno korist. Dvajsetisočštiristo (20.400) kron imamo namreč v vsem to trenutju od nje. — Slovenci! Po pravici so se Vam priljubile naše vžigice in prepričani smo, da Vam prav tako vgodno dojde kava, ki Vam jo preskrbi Vaš stari zaupnik — ta naš novi podjetnik. Zato pričakujemo, narodne gospodinje, da vsaka Vas, ki zaneti z našimi vžigicami, postavi ob

enem na ognjišče od imenovanega dneva naprej tudi to našo novo kavo. Vaša omizja naj bodo naša omizja: narodna iskra iz Vaše hiše bodi našemu rodoljubju v plamen.

**Za uboge sirote Semec** je prejel podpisani od neimenovane dobrotnice še eno krono. Bog povrni!  
Jakob Ukmar.

### Naše slike

Prva naša slika nas prestavi v duhu na Solnograško ki je tako bogato na prirodnih lepotah, kakor malokatera druga dežela. Visoki snežniki, globoke doline, reke, potoki jezera, vse je občudovanja vredno. Posebno jezera privabijo mnogo ptujcev. Na sliki vidimo Atersko jezero ki je kake tri ure dolgo pa zelo ozko. V bližini je slavnoznan gora Schafberg, raz koje se ti nudi razgled da mu ga ni skoro para na svetu.

Druga slika kaže grozen prizor: močan orol odnese obupni materi otročiča in poleti z njim v višavo, morda ga ponese v svoje gnjezdo — mladičem.

### Za kratek čas.

(Priobčil konviktorec.)

**Olikanec. Sodnik:** „Zatožen ste, da ste na vrtu društvene krčme sprejemal denar mesto natakarja!“

**Zatoženec:** „Jaz sem bil kot gost v vrtu. Vročina je bila strašanska. Imel sem črn „frak“. Ker sem se potil, sem potegnil belo ruto iz žepa in hodil gor in dol po vrtu. Pri tem me je zdaj pa zdaj vprašal ta in oni, koliko stane pijača in jed. Seveda sem kot olikan človek njegovi želji rad ustregel in mu povedal račun, na kar sem dobil od vsakega za svoj trud plačilo.“

\* \* \*

**Pridnost. Stric:** „No, Francelj, šolo si dokončal. Postal si velik. Moraš se začeti učiti kakega dela. Česa bi se pa najraje učil?“

**Deček:** „Ako ste tako dobri stric, da hočete, da se česa naučim, potem se najraje učim igrati na biljard.“

\* \* \*

**Nova policijska služba. Policijski komisar:** „Mar ste znoreli? Kaj to meni mar, ako imate hišo polno miši in ne morete spati!“

**Tožitelj:** „Moje mnenje je, da bi se morala policija tudi tega poprijeti, ker je to kaljenje ponočnega miru.“

\* \* \*

**Skopuh. Gospodična:** „Tako malo sladoleda za desetico!“

**Prodajalec:** „Mar bi se za desetico sladoleda radi na njem drsali.“

\* \* \*

**Krepko zdravilo.** „Čutite li kaj okrepčanja po zavžitem zdravilu?“

„O da, tako krepak sem, da si upam nastopiti dolgo pot — na oni svet.“

\* \* \*

**Lenuh.** „Povej mi, čemu se ti nobenega dela ne poprimeš?“

„O da, jaz delim delo s svojim očetom, ki pa ima vedno toliko dela, da nima časa za počitek; zato si lepo razdeliva, on prevzame delo, jaz pa počitek.“

### Uganke.

I. Rešitev.

- 1) Kadet  
Karol  
kruha  
kožar  
kripa  
kanon  
kosec  
kokoš  
Ksist  
Koper  
koran  
Krist  
kajne  
Klara  
kotel  
kreda  
kolar  
kijec.

2) „danes“ ali pa sploh čas, ki hitro mine.

Pravilno jih je rešil samo č. g. Lavrenčič Frančišek v Komnu, ki prejme zadnjič obljubljen darilo od g. Pustiškega.

### II Nove uganke

- 1) Nikdar ni bilo, nikdar ne bo, pa vendar je.
- 2) Kaj se čevljarju najbolj gnjusi?
- 3) Kedaj jih pet rije naprej, deset pa vleče nazaj?

(Mihael Pustišek.)

Čas zglasitve za darilo do 19. t. m.